

RESSÒ DE LA PARAULA

Les vocacions al sacerdoci, responsabilitat compartida

El lema que proposa enguany el Dia del Seminari ens recorda que aquesta institució és «*missió de tots*».

Se'ns parla del Seminari. Però en realitat el que urgeix recordar és que el naixement, creixement i maduració de les vocacions al sacerdoci és responsabilitat de tots i cadascun dels qui formem la comunitat diocesana. De fet el Seminari no és sols un lloc, una casa, una institució. És una comunitat viva que, reflectint la vida mateixa del poble de Déu, ofereix a les vocacions al sacerdoci el camí de creixement i maduració apropiat.

Des del Concili Vaticà II fins al recent document sobre la formació dels preveres, l'Església no ha deixat d'advertir que les vocacions al sacerdoci són fruit de l'Esperit, que actua en totes i cadascuna de les realitats d'Església: família, parròquia, escola, amics, cultura, grups o moviments, sacerdots, religiosos, bisbes, etc. Hi ha sacerdots si hi ha Església. Hi ha bons sacerdots si hi ha Església autèntica.

Hom es queda sorprès en observar la quantitat de factors que han hagut de confluïr, perquè un arbre finalment ens ofereixi un fruit. Tot ens sembla molt natural i senzill. Però el pagès, després d'una llarga experiència i observació, així com el tèc-

nic agrònom, després d'una atenta recerca, coneixen bé la meravellosa complexitat del procés que va des de la llavor fins al fruit madur.

Un dia em vaig entretenir contemplant una flor, que havia nascut en una esquerdada d'una gran roca: el seu color groc brillant i la seva delicada oferia un bell contrast amb el gris i la duresa de la immensa pedra. ¿Havia nascut de la roca, o més aviat d'aquell mínim de terra humida acumulada en la prima escletxa? Un mínim de terra, una llavor portada pel vent i l'escassa aigua de la pluja havien fet possible aquest brot de vida.

En ple desert no neix una flor. És veritat que de vegades un es troba amb un oasi, que sorprèn

com un miracle. Però el secret de l'oasi és que ja no és desert: la terra, la humitat i, sobretot, el microclima que es crea amb la interacció de les plantes... Les plantes que hi ha, es protegeixen les unes a les altres, es fan ombra, es donen humitat. Una llavor perduda que aterri en l'oasi segurament arrelarà i prosperarà.

La vida neix de la vida.

El sacerdot és realment un fruit de l'Església concreta. És signe de la vitalitat eclesial. I la vida eclesial és tot el que l'ha envoltat, des de la seva obertura a la fe, la seva educació, el seu camí, el que ha vist, el que ha assimilat, el que se li ha contagiado, el que ha respirat... I en això tots hi estem implicats.

Una vocació sacerdotal és una filigrana de l'Esperit Sant: Ell dona vida i regeix els esdeveniments, de manera que tot conflueixi en un bon fruit. Aquest fruit, al seu torn, conté llavors, que anirà repartint generosament allà on serveixi. Seguirà el cicle. Però, tret que l'Esperit vulgui prescindir de les mediacions humanes, sempre caldrà una bona terra, unes condicions eclesials apropiades, que acullin i acompanyin a qui en el seu moment servirà la mateixa Església.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

UN MAR D'EMOCIONS

La compassió, la unitat amb l'altre (i II)

La compassió s'oposa a la indiferència, però també al sectarisme, a l'elitisme i a qualsevol pràctica exclouent. Ser indiferent és passar de llarg. És un mecanisme de defensa per a no haver de sentir el dolor del món. Un acte de covardia. La compassió trenca l'hermetisme del cercle, es projecta més enllà, no fa diferències entre els de dins i els de fora. No és selectiva. S'obre de bat a bat a l'altre i comparteix el seu patiment.

És sentir la unitat, sense deixar de ser singular. És un acte de consciència que consisteix en eixamplar mentalment els límits del propi món, en estendre les fronteres de l'amor i eixir fora del camp apatat per incloure tots, per donar-se a tots.

En l'acte compassiu, tot ésser és percebut com a igual, com a membre del mateix organisme. La compassió no salva per art de màgia. És un sentiment que es tradueix en una acció concreta i plàstica. És una vivència que commou, que activa tots els òrgans del cos en una única direcció: pal·liar el patiment de l'altre.

Compadir-se és parar-se, ajupir-se, donar consol, donar pa al qui té gana, donar aigua al qui té set, curar les ferides al qui està malferit, és escoltar al qui necessita ser escoltat, perdonar al qui sent el rosec de la culpa, plorar amb el qui plora, pregar amb el qui prega, posar-se al seu costat.

Allí on hi ha un rastre d'asimetria, desapareix la compassió. L'asimetria condueix a la humiliació de l'altre. Ningú no vol ser objecte de misericòrdia, ningú vol ser mirat amb condescendència, per sobre de l'espatlla. La compassió no és superioritat; és identificació total amb l'altre i això solament és possible si hi ha equitat.

Compadir-se és sentir el món com a casa, sentir l'altre com a germà en l'existència. És experimentar el seu sofriment com a propi. És la tristesa nascuda del mal aliè. És la verdadera essència de la humanitat.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

Las vocaciones al sacerdocio, responsabilidad compartida

El lema que propone este año el Día del Seminario nos recuerda que esta institución es «misión de todos».

Se nos habla del Seminario. Pero en realidad lo que urge recordar es que el nacimiento, crecimiento y maduración de las vocaciones al sacerdocio es responsabilidad de todos y cada uno de los que formamos la comunidad diocesana. De hecho el Seminario no es sólo un lugar, una casa, una institución. Es una comunidad viva que, reflejando la vida misma del pueblo de Dios, ofrece a las vocaciones al sacerdocio el camino de crecimiento y maduración apropiado.

Desde el Concilio Vaticano II hasta el reciente documento sobre la formación de los sacerdotes, la Iglesia no ha dejado de advertir que las vocaciones al sacerdocio son fruto del Espíritu, que actúa en todas y cada una de las realidades de Iglesia: familia, parroquia, escuela, amigos, cultura, grupos o movimientos, sacerdotes, religiosos, obispos, etc. Hay sacerdotes si hay Iglesia. Hay buenos sacerdotes si hay Iglesia auténtica.

Uno se queda sorprendido al observar la cantidad de factores que han debido confluír para que un árbol finalmente nos ofrezca un fruto. Todo nos parece muy natural y sencillo. Pero el labrador, después de larga experiencia y observación, así como el técnico agrónomo, tras atenta investigación, saben bien de la maravillosa complejidad del proceso que va desde la semilla al fruto maduro.

Un día me entretuve contemplando una flor, que había nacido en una grieta de una gran roca: su color amarillo brillante y su delicadeza ofrecía un bello contraste con el gris y la dureza de la inmensa piedra. ¿Había nacido de la roca, o más bien de aquel mínimo de tierra húmeda acumulada en la delgada rendija? Un mínimo de tierra, una semilla llevada por el viento y la escasa agua de la lluvia habían hecho posible este brote de vida.

En pleno desierto no nace una flor. Es verdad que a veces uno se encuentra con un oasis, que sorprende como un milagro. Pero el secreto del oasis es que ya no es desierto: la tierra, la humedad y, sobre todo, el microclima que se crea con la interacción de las plantas... Allí las plantas, unas a otras, se protegen, se hacen sombra, se dan humedad. Una semilla perdida que aterrice en el oasis seguramente arraigará y prosperará.

La vida nace de la vida.

El sacerdote es realmente un fruto de la Iglesia concreta. Es signo de la vitalidad eclesial. Y la vida eclesial es todo lo que le ha rodeado, desde su apertura a la fe, su educación, su camino, lo que ha visto, lo que ha asimilado, lo que se le ha contagiado, lo que ha respirado... Y en ello todos estamos implicados.

Una vocación sacerdotal es una filigrana del Espíritu Santo: Él da vida y rige los acontecimientos, de forma que todo confluya en un buen fruto. Este fruto, a su vez, contiene semillas, que irá repartiendo generosamente allá donde sirva. Seguirá el ciclo. Pero, a menos que el Espíritu quiera prescindir de las mediaciones humanas, siempre será necesaria una buena tierra, unas condiciones eclesiales apropiadas, que acojan y acompañen a quien en su día servirá a la misma Iglesia.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

I què diuen els pares?

El Joan Francesc amb els seus pares

Francisco Cortés i Catalina Ribot són els pares del Joan Francesc, en el quart curs del Seminari. Els hem preguntat sobre la vocació del seu fill.

En Joan Francesc va partir del seu Manacor natal per estudis. Quin futur pensàveu per al vostre fill?

Indiscutiblement pensàvem que el seu futur seria la música, que era el millor per a ell, ja que des dels 6 anys havíem seguit la seva trajectòria sense posar-li cap obstacle en tot el que ell necessitava per a la seva formació com a músic. Tant amb la carrera de piano com amb la d'orgue, a Mallorca, Barcelona, Madrid o on fos, sempre va tenir el nostre recolzament. Sempre pensàvem que podria ser un bon concertista i viure feliç de la música. I hem de dir que esperam que dins l'Església pugui transmetre el coneixement que té.

Quan vos va dir que volia ser capellà, quina va ser la vostra reacció?

Al principi vàrem tenir pena i ens va sorprendre molt, ja que teníem por que deixàs la música després de tot el que tenia fet. També vàrem tenir dubtes de si la decisió presa era la correcta, però al poc temps, vàrem estar convençuts que el camí que havia decidit agafar era el correcte.

Percebeu perplexitats en el vostre entorn pel camí que ha escollit el vostre fill?

Hi ha gent que està molt contenta i altra que estan estorats, n'hi ha per tots els gustos. També hi ha gent que no s'ho esperava gens i d'altra que no li ve gens de nou. A nosaltres no ens importa gaire el que pensin els altres. El que volem és que sigui feliç i faci la voluntat de Déu.

Dia del S

«Al servei del Poble de Déu»

El proper diumenge 24 de març, a les 18 h, a la Catedral de Sant Llorenç, Javier Ojeda serà ordenat diaca de mans del bisbe Agustí Cortés. Conversem amb ell a les portes de la seva ordenació.

Quina diferència hi ha entre el Javier que va entrar al Seminari i el que està a punt de ser diaca?

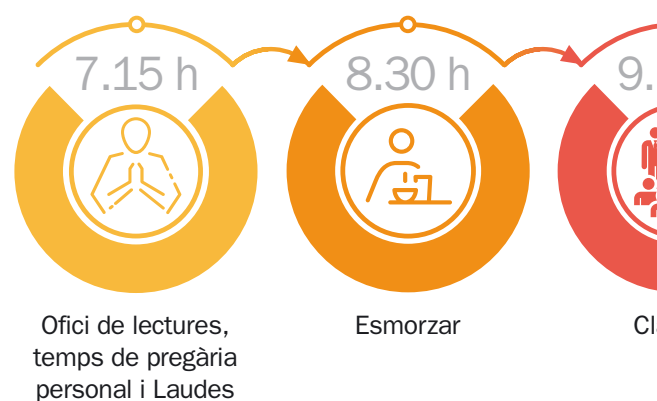
Essencialment soc el mateix. El que ha canviat és la percepció que tinc de mi i de la realitat que em circumda; i això ho canvia tot. Gràcies a aquests anys he pogut aprofundir en la meua veritable identitat: un humil fill de Déu, limitat, amb les seves llums i ombres i necessitat de l'amor del seu Pare-Déu i de la seva Mare, la Santa Església. Aquesta experiència m'ha ensenyat a acceptar-me i a ser misericordiós amb mi mateix, amb la certesa que hauré de ser sostingut per la Gràcia Divina. Només, així, podré esdevenir un veritable diaca, al servei del Poble de Déu, especialment, dels més desfavorits.

Actualment, sembla que no té massa bona premsa això de ser capellà... Com ho vius? Com li explicaries a un no creient la teua opció de vida?

No hi ha dubte que estem davant un moment realment complex, a nivell eclesial i social. Vivim en un món marcat pel relativisme, l'ambigüitat i la immediatesa; elements que s'oposen a la vocació sacerdotal. Tanmateix, no observem una societat que visqui en llibertat, pau, concòrdia, alegria, felicitat, etc. Tota criatura està cridada a ser plenament fills en el Fill; només d'aquesta forma tot home pot aconseguir l'autèntica felicitat que anhela, en sigui o no conscient. Ara bé, pel do de la llibertat, aquesta felicitat plena pot no arribar a assolir-se; i és aquí on co-

Un dia al Seminari

No us heu preguntat mai quin és el dia a dia dels seminaris? Cada dia és únic, però una jornada estàndard ve a ser així:

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Si vivim com Jesús ens ha ensenyat i en harmonia amb el que anunciem, el nostre testimoni serà fructuós» (3 de gener).

@Pontifex: «Jesús és el do de Déu per a nosaltres. Si l'acollim, nosaltres també podem ser do de Déu per als altres» (4 de gener).

@Pontifex: «L'Església creix en silenci, amb la pregària i les bones obres que donen testimoni» (5 de gener).

@Pontifex: «L'amor no tolera la indiferència, l'amor és compassiu. L'amor és posar el cor en joc pels altres» (5 de gener).

Seminari

«Déu i dels més desfavorits»

bra tot el seu sentit el ministeri sacerdotal: homes escol·lits per Déu per a ocupar-se i preocupar-se per la «salvació de les ànimes».

Què et preocupa de l'Església d'avui?

D'una banda, la pèrdua de consciència de pecat, la qual està conduint el món cap a l'abisme, per camins de gran sofriment. I, d'altra banda, la pèrdua de consciència d'allò sagrat. Són dos aspectes de la vida de l'home i de la vida eclesial que impedeixen que puguem viure l'autèntica fraternitat a la qual som cridats (cf. Jn 19,21). Només des de la vida de Gràcia podrem ser descentrats i permetre que sigui Crist el que actui en els nostres cors, per estimar i servir a la humanitat en esperit i veritat.

Quines esperances tens al teu cor?

Encara que les dificultats són moltes i realment complexes, visc confiat que el Senyor no ens abandona, ja que ha volgut restar amb nosaltres «dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,20) i ens ha entregat la seva Santíssima Mare, Maria (cf. Jn 19,27). Només espero ser fidel a la seva crida i complir en tot moment la seva Divina Voluntat, ajudant, d'aquesta forma, a que només Ell regni en el cor del seu Poble.

Manuel Sagrado Corazón Rodríguez —que està ben orgullós i agraït al seu avi per posar-li aquest segon nom propi— és de Viladecans i ha entrat al Seminari en aquest curs. Volem conèixer-lo una mica més.

Després d'acabar els estudis i d'una experiència professional, entres al Seminari. Com hi arribes?

Per comprendre-ho millor, cal anar enrere. A la meua vida m'he enamorat, he viscut amistats, decepcions, joies... i professionalment m'he dedicat a allò que m'agrada. Anant a una època més jove, em trobo amb la catequesi i la meua confirmació. Ho recordo com un temps molt feliç, en el qual em sentia molt a gust a l'Església.

Després però, acabat el servei militar i durant molts anys, vaig deixar de costat la fe, fins fa uns anys, en què vaig començar a sentir que mancava alguna cosa a la meua vida, malgrat era aparentment feliç. Un dia vaig anar novament a missa i, és difícil expressar-ho, però em vaig sentir molt bé. A partir d'aquí, he tingut la necessitat d'estar més involucrat, de ser part de l'Església, al costat de Jesús.

Pensant en el teu cercle d'amistats, en la societat actual, et sents una cosa rara?

El dia que vaig dir als meus amics que entrava al Seminari, el primer que em van dir és: «I això què

L'últim arribat

és?». Quan els hi vaig explicar, encara que no entenien que ho deixés tot, van intentar acceptar-ho.

A la societat li passa una cosa semblant. Es pregunta què és això del Seminari. El desconeixement i altres pensaments que no són la realitat fan que la seva opinió no estigui massa fonamentada. No van a fons, no van a una església, a parlar amb un prevere. Qui ho fa, s'adona que les coses no són com s'expliquen...

No em sento una cosa rara i crec que cap dels meus companys al Seminari se senti així. Som persones totalment normals que hem escollit un ca-

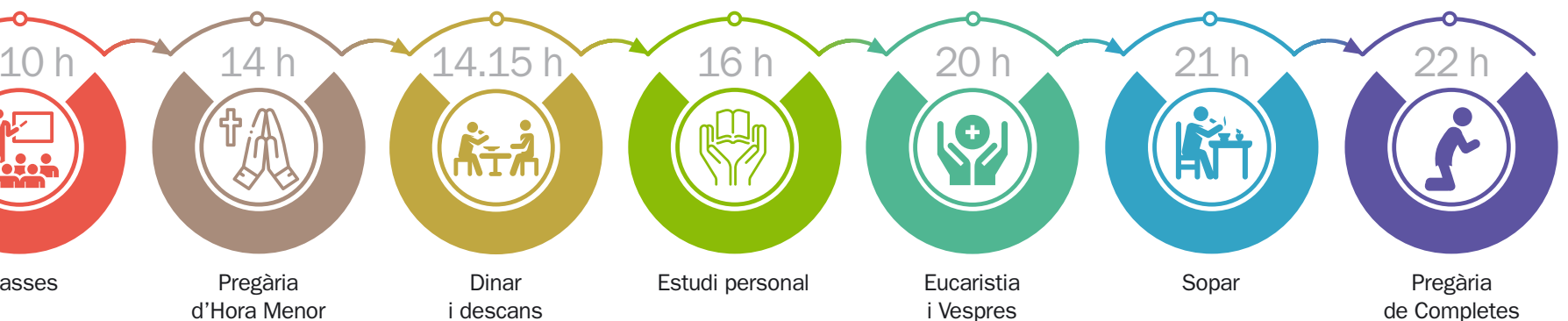
mí d'estudi, de formació i de servei als altres. De la mateixa manera que altres escullen altres camins.

Quin balanç fas d'aquests primers mesos al Seminari?

El balanç és molt positiu i estic molt sorprès. Encara que quan vaig arribar no venia amb cap expectativa sinó amb la il·lusió del nou camí que havia escollit, sí que és cert que pensava que seria un lloc més sobri, més seriós. Però em vaig equivocar completament. El Seminari és un lloc ple d'alegria, amb companys que des del primer dia han estat al meu costat. També el rector i els formadors. Sempre hi son cada vegada que els necessito, preocupant-se perquè estiguem ben acompanyats en el nostre camí.

aristes?
rí:

Acompanyem amb la nostra pregària el dia a dia del Manuel SC, el Mateo, el Josep, el Samuel, el Joan Francesc, el Xavier, l'Alejandro, que són al Seminari, i també del Javier i el Jordi, que fan l'etapa pastoral de la seva formació, amb major vinculació a les seves parròquies.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

18. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Dn 9,4b-10 / Sl 78 / Lc 6,36-38]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església. *Tortosa*: Commemoració de Sant Salvador d'Horta, religiós franciscà, de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

19. □ Dimarts [2S 7,4-5a.12-14a.16 / Sl 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a)]. Sant Josep, espòs de la

Benaurada Verge Maria, natzarè, patró de l'Església universal i dels agonitzants, i també dels fusters; sant Amanç o Amanci (s. VII), diaca romà i mr. a Flandes.

20. ■ Dimecres [Jr 18,18-20 / Sl 30 / Mt 20,17-28]. St. Ambròs de Siena, rel. dominicà; St. Martí de Dumio, bisbe; Sta. Fotina, mr. samaritana; Stes. Eufèmia i Alexandra, mrs.

21. ■ Dijous [Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16,19-31]. Sant Filèmon o Filemó,

mr. (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

22. ■ Divendres [Gn 37,3-4.12-13a.17b-28 / Sl 104 / Mt 21,33-43.45-46]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies (s. V), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe; santa Lea (†384), rel. viuda romana.

23. ■ Dissabte [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15,1-3.11-32]. *Sant*

Feliu de Llobregat: Commemoració de Sant Josep Oriol (1650-1702), prev. de Barcelona, beneficiat del Pi. Sant Toribi de Mogrovejo (†1606), bisbe de Lima.

24. ■ Diumenge vinent, III de Quaresma (lit. hores: 3a setm.) [Ex 3,1-8a.13-15 / Sl 102 / 1Co 10,1-6.10-12 / Lc 13,1-9]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Simó, nen mr.; santa Caterina de Suècia, vg., filla de santa Brígida.

Diumenge II de Quaresma (C)

COMENTARI

Escoltar la veu de Crist

La fe realment no és fàcil, sobretot si comporta sofriment. Déu diu a Abraham: *Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar, doncs, així serà la teva descendència.* És una paraula que costa de creure perquè Abraham no té fills. Però: *Abraham cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa.* Per això, Abraham és el pare de la fe. I Déu segella el seu compromís amb el sacrifici dels animals.

Abans de l'escena de l'evangeli d'avui Jesús parla als apòstols de la seva passió i mort i de com cal carregar-se cada dia la creu i seguir-lo. Paraules no fàcils d'entendre i encara menys de seguir. Ara entenem millor la transfiguració: *Mentre pregava [Jesús], es transmutà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant.* I apareixen Moisès i Elies. Podem dir que els apòstols es troben al cel: *Mestre, que n'estem de bé, aquí dalt! Fem-hi tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.* No demanen res a per ells. Només gaudir sempre d'aquella felicitat. Però arriba la veu del Pare: *Aquest és el meu Fill, el meu elegit: escolteu-lo.* Aquest Jesús que us parla de la mort i que us convida a seguir-lo prenent també la vostra creu és el meu Fill estimat. Ara és aquest el camí que cal fer; ja arribarà després la glòria que acabeu de tastar. *Així que la veu hagué parlat, es van trobar amb Jesús tot sol.* Cal continuar ara el camí que portarà a la creu i a la mort. Però també, després, a la glòria.

Per això es queixa Pau: *N'hi ha molts que pel seu estil de viure, són contraris a la creu de Crist... però nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel d'on esperem Jesucrist que transformarà el nostre pobre cos per configurar-lo al seu cos gloriós.* Ara cal seguir el camí de la creu. És el camí que ha seguit Pau: *Germans, segueu el meu exemple,* és el camí que ha ensenyat Crist, el camí de la fe d'Abraham. La creu sempre és dura, difícil. Però el camí per a la glòria passa necessàriament pel camí de la creu.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 15,5-12.17-18)

En aquells dies, Déu va fer sortir fora Abram i li digué: «Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar; doncs així serà la teva descendència.» Abram cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa. Després li digué: «Jo soc el Senyor, que t'he fet sortir d'Ur dels caldeus per donar-te aquest país; serà el teu heretatge.» Abram preguntà: «Quina garantia me'n doneu, Senyor?» Ell respongué: «Porta'm una vaca, una cabra i un moltó de tres anys, una tórtora i un colomí.» Li portà tots aquests animals, els partí per la meitat i posà cada meitat enfront de l'altra, però no va partir els ocells. Uns ocellots de presa volien abatre's sobre els cossos morts, però Abram els allunyava. Quan el sol s'anava a pondre, Abram caigué en un son profund i s'apoderà d'ell un gran terror, com una foscor. Després de la posta, quan ja s'havia fet fosc, veié un forn fumejant, una torxa encesa, que passava enmig dels animals partits. Aquell dia el Senyor va fer amb Abram una aliança i es comprometé en aquests termes: «Dono aquest país a la teva descendència, des del torrent d'Egipte fins al gran riu, el riu Eufrat.»

► Salm responsorial (26)

R. *El Senyor m'il·lumina i em salva.*

El Senyor m'il·lumina i em salva, / ¿qui em pot fer por? / El Senyor és el mur que protegeix la meua vida, / ¿qui em pot esfereir? R.

Escolteu el meu clam, Senyor, / compadiu-vos de mi, responeu-me. / De part vostra, el cor em diu: / «Busqueu la meua presència.» R.

Arribar davant vostre és el que vull, / Senyor, no us amagueu. / No sigueu sever fins a rebutjar el vostre servent, / vós que sou el meu ajut. R.

N'estic cert, fruitaré en la vida eterna de la bondat que em té el Senyor. / Espera en el Senyor! Sigues valent! / Que el teu cor no defalleixi! / Espera en el Senyor! R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 3,17-4,1) (Versió abreujada)

Germans, nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel; d'allà esperem un Salvador, Jesucrist, el Senyor, que transformarà el nostre pobre cos per configurar-lo al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa que li ha de sotmetre tot l'univers. Per tant, germans meus estimats i enyorats, vosaltres que sou el meu goig i la meua corona, manteniu-vos així, en el Senyor, estimats meus.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 9,28b-36)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Joan i Jaume i pujà a la muntanya a pregar. Mentre pregava, es transmutà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant. Llavors dos homes es posaren a conversar amb ell. Eren Moisès i Elies, que es van aparèixer gloriosos, i parlaven del traspàs d'ell, que s'havia d'acomplir a Jerusalem. Pere i els seus companys estaven adormits profundament, però quan es desvetllaren, veieren la glòria de Jesús i els dos homes que eren amb ell. Quan aquests anaven a separar-se de Jesús, Pere li digué: «Mestre, que n'estem de bé, aquí dalt! Fem-hi tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Parlava sense saber què es deia. Mentre parlava es formà un núvol i els cobrí. Ells s'esglaiaren en veure que entraven dins el núvol. Llavors del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo.» Així que la veu hagué parlat, es van trobar amb Jesús tot sol. Ells guardaren el secret, i aquells dies no contaren a ningú res del que havien vist.

► Lectura del libro del Gènesis (Gén 15,5-12.17-18)

En aquellos días, Dios sacó afuera a Abrán y le dijo: «Mira al cielo, y cuenta las estrellas, si puedes contarlas». Y añadió: «Así será tu descendencia». Abrán creyó al Señor y se le contó como justicia. Después le dijo: «Yo soy el Señor que te saqué de Ur de los caldeos, para darte en posesión esta tierra». Él replicó: «Señor Dios, ¿cómo sabré que voy a poseerla?». Respondió el Señor: «Tráeme una novilla de tres años, una cabra de tres años, un carnero de tres años, una tórtola y un pichón». Él los trajo y los cortó por el medio, colocando cada mitad frente a la otra, pero no descuartizó las aves. Los buitres bajaban a los cadáveres y Abrán los espantaba. Cuando iba a ponerse el sol, un sueño profundo invadió a Abrán y un terror intenso y oscuro cayó sobre él. El sol se puso y vino la oscuridad; una humareda de horno y una antorcha ardiendo pasaban entre los miembros descuartizados.

Aquel día el Señor concertó alianza con Abrán en estos términos: «A tu descendencia le daré esta tierra, desde el río de Egipto al gran río Éufrates.»

► Salmo responsorial (26)

R. *El Señor es mi luz y mi salvación.*

El Señor es mi luz y mi salvación, / ¿a quién temeré? / El Señor es la defensa de mi vida, / ¿quién me hará temblar? R.

Escúchame, Señor, / que te llamo; / ten piedad, respóndeme. / Oigo en mi corazón: / «Buscad mi rostro». / Tu rostro buscaré, Señor. R.

No me escondas tu rostro. / No rechaces con ira a tu siervo, / que tú eres mi auxilio; / no me deseches. R. Espero gozar de la dicha del Señor / en el país de la vida. / Espera en el Señor, sé valiente, / ten ánimo, espera en el Señor. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Fl 3,17-4,1) (Versión abreviada)

Hermanos, nosotros, somos ciudadanos del cielo, de donde aguardamos un Salvador: el Señor Jesucristo. Él transformará nuestro cuerpo humilde, según el modelo de su cuerpo glorioso, con esa energía que posee para sometérselo todo. Así, pues, hermanos míos queridos y añorados, mi alegría y mi corona, manteneos así, en el Señor, queridos.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 9,28b-36)

En aquel tiempo, tomó Jesús a Pedro, a Juan y a Santiago y subió a lo alto del monte para orar. Y, mientras oraba, el aspecto de su rostro cambió y sus vestidos brillaban de resplandor. De repente, dos hombres conversaban con él: eran Moisés y Elías, que, apareciendo con gloria, hablaban de su éxodo, que él iba a consumir en Jerusalén. Pedro y sus compañeros se caían de sueño, pero se espabilaron y vieron su gloria y a los dos hombres que estaban con él.

Mientras estos se alejaban de él, dijo Pedro a Jesús: «Maestro, ¡qué bueno es que estemos aquí! Haremos tres tiendas: una para ti, otra para Moisés y otra para Elías». No sabía lo que decía. Todavía estaba diciendo esto, cuando llegó una nube que los cubrió con su sombra. Se llenaron de temor al entrar en la nube. Y una voz desde la nube decía: «Este es mi Hijo, el Elegido, escuchadlo». Después de oírse la voz, se encontró Jesús solo. Ellos guardaron silencio y, por aquellos días, no contaron a nadie nada de lo que habían visto.